

Sygn. akt III AUa 2112/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Tadeusz Szweda
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania Stowarzyszenia (...) w I. (Stowarzyszenie (...)w I.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o określenie zadłużenia z tytułu składek

na skutek apelacji odwołującego Stowarzyszenia (...) w I.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 18 sierpnia 2015r. sygn. akt X U 47/14

oddala apelację.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2112/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2015r. Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił odwołanie płatnika składek Stowarzyszenia (...) w I. od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 27 listopada 2013r., stwierdzającej, że płatnik składek jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w związku z wykonywaniem umowy zlecenie przez A. B. u płatnika składek.

Na podstawie akt organu rentowego, Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z 19 września 2013r. organ rentowy stwierdził, że A. B. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od 1 maja 2002r.

do 30 czerwca 2002r., od 1 września 2002r. do 31 października 2002r. i od 1 stycznia 2003r.

z tytułu wykonywania umowy zlecenia u płatnika składek Stowarzyszenia (...) w I.. Płatnik składek otrzymał powyższą decyzję w dniu

23 września 2013r., a A. B. - w dniu 24 września 2013r.

Z kolei w oparciu o akta Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. X U 2174/14, ustalono, że A. B. i Stowarzyszenie (...) w I. w dniu 29 września 2014r. wnieśli do Sądu Okręgowego w Katowicach odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z 19 września 2013r. Przy czym, postanowieniem z 4 marca 2015r., sygn. akt X U 2174/14, Sąd Okręgowy w Katowicach odrzucił odwołania na mocy art. 477⁽⁹⁾ § 1 i 3 k.p.c., uznając je za spóźnione.

Odwołujący nie wnieśli zażaleń na powyższe postanowienie, które stało się prawomocne z dniem 26 marca 2015r.

Zaskarżoną decyzją z 27 listopada 2013r. organ rentowy stwierdził, że płatnik składek Stowarzyszenie (...) w I. jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu wykonywania umowy zlecenia przez A. B. u płatnika składek. Zadłużenie

wraz z należnymi odsetkami za zwłokę, naliczonymi na dzień wydania decyzji, wynosi łącznie 23.613,75 zł, w tym z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 12/2003 do 05/2013 w kwocie 12.761,42 zł

oraz odsetek za zwłokę 9.162,00 zł; z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 09/2008 do 03/2009 w kwocie 1.060,43 zł,

a odsetek za zwłokę - 629,00 zł. Natomiast zadłużenie z tytułu składek na Fundusz Pracy

i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 04/2009 do 06/2009 wynosi 0,90 zł.

Na podstawie zaś zeznań A. B. oraz prezesa Stowarzyszenia B. M. (1) i skarbnika Stowarzyszenia P. T., Sąd I instancji ustalił,

że Stowarzyszenie (...) w I. zatrudniało

na podstawie umowy o pracę M. K. w charakterze kierownika świetlicy socjoterapeutycznej w latach 2000-2008. Natomiast na podstawie umów zlecenia rehabilitantów, terapeutów, terapeutów zajęciowych - A. B. na stanowisku księgowej. A. B. była zatrudniona u odwołującego od 2001r. do 2013r. na podstawie miesięcznych umów zlecenia, przed 2001r. miała zawartą z odwołującym umowę o dzieło. Zajmowała się prowadzeniem spraw finansowych i księgowych. Od umów zawartych z A. B. płatnik składek odprowadzał tylko składki na ubezpieczenie zdrowotne. Pozostałe osoby zatrudnione na podstawie umów zlecenia równocześnie pozostawały w zatrudnieniu u innych pracodawców, osiągając z tego tytułu minimalne wynagrodzenie za pracę.

W wyniku przeprowadzonej u płatnika składek w 2006r. kontroli, ujawniono różnice

w zakresie składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu zatrudnienia M. K..

Dokonując rozważań prawnych, Sąd Okręgowy powołał się na art. 23 ust. 1, aktualną treść art. 24 ust. 4 (oraz jego brzmienie do 1 stycznia 2012r.), art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 121) oraz art. 27 ustawy z dnia 16 września 2011r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. z 2011r., poz. 1378), uznając, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że decyzja organu rentowego z dnia

19 września 2013r. jest ostateczna, w związku z czym, podnoszona w niniejszym postępowaniu sądowym argumentacja odwołującego, kwestionująca podleganie A. B. ubezpieczeniom społecznym, nie może odnieść żadnego skutku w niniejszym postępowaniu, albowiem przedmiotem niniejszego postępowania nie jest decyzja z 19 września 2013r., lecz decyzja z 27 listopada 2013r., którą organ rentowy określił wysokość zaległości z tytułu należnych składek.

W konsekwencji, Sąd ten podkreślił, że kontroli w niniejszym postępowaniu podlega tylko zaskarżona decyzja z dnia 27 listopada 2013r. w zakresie dotyczącym wysokości zaległości. Jak zaś oświadczyli na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2014r. reprezentujący Stowarzyszenie B. M. (1) i P. T., płatnik składek nie kwestionuje wysokości zadłużenia, gdyż nie jest w stanie wykazać w jakiej wysokości A. B. otrzymywała wynagrodzenie. Odwołujący nie podnieśli żadnych zarzutów co do wysokości określonego przez organ rentowy zadłużenia z tytułu należnych składek, jak również nie zgłosili żadnych wniosków dowodowych zmierzających do zakwestionowania wysokości zaległości z tytułu należnych składek.

Sąd Okręgowy wskazał także, że - wbrew temu, co twierdzi płatnik składek - wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (na wniosek płatnika składki) zaświadczenia o niezaleganiu należności składkowych, nie może stanowić podstawy do uwolnienia się od obowiązku zapłacenia zaległej składki, jeżeli w wyniku kontroli okaże się, że zaległość składkowa istniała także w okresie wskazanym w zaświadczeniu.

Nie uwzględniono również zarzutu płatnika co do przedawnienia żądanych składek. Sąd I instancji, uwzględniając ustawowe terminy płatności składek i podzielać pogląd

Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 29 maja 2013r. (sygn. akt I UK 613/12,

Lex nr 1438529), stwierdził, że należności objęte zaskarżoną decyzją nie uległy przedawnieniu, albowiem należności, które stały się wymagalne przed 1 stycznia 2012r. podlegały 10-letniemu okresowi przedawnienia (zgodnie z ówczesnym brzmieniem

art. 24 ust. 4 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych) i na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie uległy przedawnieniu. Zaś należności, które stały się wymagalne po 1 stycznia 2012r. podlegają 5-letniemu okresowi przedawnienia, który jeszcze nie upłynął na dzień wydania zaskarżonej decyzji, a 5-letni okres przedawnienia składek na ubezpieczenia społeczne, obliczony zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia

16 września 2011r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców, stosowany do składek nieprzedawnionych do 1 stycznia 2012r., nie może upłynąć wcześniej, niż z dniem 1 stycznia 2017r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał również, że prawidłowo organ rentowy stwierdził obowiązek zapłaty przez płatnika składek odsetek od zaległych składek, bez względu na okoliczności powstania zaległości.

Z tych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł płatnik składek.

Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości, apelujący zarzucił mu błąd

w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że działanie organu nie naruszało dyrektyw określonych w art. 7, 8

i 9 k.p.a., a w rezultacie wydanie decyzji o oddaleniu odwołania, podczas, gdy właściwa analiza okoliczności faktycznych sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego.

Wskazując na powyższy zarzut, płatnik składek wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu apelujący wskazali, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu nie odniósł się do zasadności podstaw ustalenia wysokości należnych składek oraz nie poczynił w tym zakresie żadnych ustaleń faktycznych.

Płatnik składek podniósł również, że Sąd I instancji nie odniósł się de facto do zarzutów wskazanych w treści odwołania, a dotyczących naruszenia przez organ rentowy art. 7, 8 i 9 k.p.a., powołując jedynie w tym zakresie orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt III AUa 418/06.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy jako własne, uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do twierdzeń strony apelującej, podnieść trzeba, że Sądy w niniejszym postępowaniu związane są treścią ostatecznej decyzji organu rentowego z dnia 19 września 2013r. Zgodnie bowiem z zasadą domniemania prawidłowości aktów administracyjnych, wywołuje ona skutki prawne i wiąże inne organy państwowe, w tym sądy (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 listopada 1998r., SA 1103/97, Lex nr 35126). Należy podkreślić, że również w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż sąd w postępowaniu cywilnym obowiązany jest uwzględniać stan prawny wynikający

z osnowy ostatecznej decyzji administracyjnej, chyba, że decyzja została wydana przez organ niepowołany lub w zakresie przedmiotu orzeczenia bez jakiegokolwiek podstawy w obowiązującym prawie materialnym, względnie z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego. Jedynie w tych przypadkach sąd nie jest związany decyzją administracyjną, ponieważ jest ona bezwzględnie nieważna (nieistniejąca prawnie)

i - pomimo jej formalnego nieuchylenia - nie wywołuje skutków prawnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008r., sygn. akt I UK 376/06, OSNP 2009/21-22/295,

Lex nr 528613). Także sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją administracyjną, od której strona nie wniosła skutecznie odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c., ani nie podważyła jej skuteczności w inny prawem przewidziany sposób (zob. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008r., sygn. akt I UK 173/07, OSNP 2009/5-6/78, Lex nr 448797).

Przyjmując, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 19 września 2013r. wyraża stan prawny, a sąd jest związany decyzją administracyjną pochodzącą od właściwego organu, wydaną w przewidzianym trybie i na podstawie obowiązującego prawa, stwierdzić trzeba, że sąd w niniejszym postępowaniu o ustalenie podstawy wymiaru składek nie był uprawniony do kontroli ostatecznej decyzji, stanowiącej podstawę do uznania, iż A. B. podlega obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym w okresie od dnia 1 maja 2002r. do dnia 30 czerwca 2002r., od dnia 1 września 2002r. do dnia 31 października 2002r. i od dnia 1 stycznia 2003r., co przesądza także niedopuszczalność ponownego badania tej kwestii w toku obecnego postępowania, jako ostatecznie rozstrzygniętej.

Nie powinno budzić wątpliwości, iż zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 27 listopada 2013r. - wydana została w sprawie indywidualnej dotyczącej ustalania wymiaru składek i ich poboru (art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych) - ma konkretny charakter „wymiarowy”, tj. określający konkretną wysokość należności lub zaległości z tytułu obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne.

W związku z rozważaniami apelującego, warto - z powołaniem się na ustalone poglądy judykatury (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014r.,

II UK 242/13 - niepublikowany) przypomnieć, że od chwili wniesienia do sądu powszechnego odwołania od decyzji organu rentowego (w okolicznościach sprawy opartej

na art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) sprawa staje się sprawą cywilną i podlega rozpoznaniu według zasad właściwych dla tej kategorii spraw (art. 83 ust. 2 w związku z art. 1 k.p.c.). Innymi słowy, ewentualne wady decyzji wynikające z naruszeń przepisów postępowania przed organem rentowym pozostają zasadniczo poza zakresem jego rozpoznania, a sąd w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych orzeka o prawach

lub obowiązkach stron na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego.

Jak podaje Sąd I instancji - czemu apelujący nie przeczy - w toku procesu odwołujący nie podnieśli żadnych zarzutów co do wysokości określonego przez organ rentowy zadłużenia z tytułu należnych składek, jak również nie zgłosili żadnych wniosków dowodowych zmierzających do zakwestionowania wysokości zaległości z tytułu należnych składek.

Tak więc wypada podnieść, że obowiązek ubezpieczenia emerytalnego oznacza, że osoba objęta ubezpieczeniem na mocy ustawy staje się stroną stosunku ubezpieczenia społecznego. Z tego powodu, na osobie ubezpieczonej i innych podmiotach zobowiązanych (np. płatnikach składek) ciąży obowiązek, których wykonanie podlega egzekucji prawnej na zasadach określonych w przepisach, przez cały czas trwania stosunku prawnego, aż do upływu terminu przedawnienia. Skarżący nie kwestionuje przy tym jasnego i przekonującego wyводу Sądu Okręgowego, wykazującego w motywach uzasadnienia, że objęte zaskarżaną decyzją należności nie uległy przedawnieniu.

Dodać należy również, iż jakkolwiek apelujący nie odniósł się do kwestii przedawnienia, to Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 8 lipca 2008r., I UZP 4/08, stwierdził, iż do składek na ubezpieczenia społeczne należnych i nieprzedawnionych przed dniem 31 grudnia 2002r. należy stosować przepis art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2007r. Nr 11, poz. 74) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 18 grudnia 2002r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 241, poz. 2074).

Inaczej mówiąc, dziesięcioletni okres przedawnienia przewidziany w art. 24 ust. 4 ustawy z 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 18 grudnia 2002r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 241, poz. 2074) znajduje zastosowanie do należności z tytułu składek, które stały się wymagalne przed dniem 1 stycznia 2003r., jeżeli do tej daty nie uległy przedawnieniu według przepisów dotychczasowych (wyrok SN z dnia 22 lipca 2009r., I UK 70/09, LEX 529763).

Idąc zaś dalej, należy podnieść, że obecnie do zadań z zakresu ubezpieczenia emerytalnego, realizowanych przez płatników w ramach stosunku ubezpieczającego, należy zgłaszanie do ubezpieczeń społecznych każdej osoby objętej obowiązkowo ubezpieczeniem emerytalnym, sporządzanie imiennych raportów miesięcznych dotyczących ubezpieczonych oraz obliczanie, rozliczanie, częściowe finansowanie i przekazywanie składek do ZUS.

Otóż bowiem trzeba wskazać, że przepis art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) nakłada na płatnika składek obowiązek obliczania, rozliczania i opłacania należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy, według zasad wynikających z przepisów tej ustawy.

Opisany wyżej obowiązek ma bezwzględny charakter, co oznacza, iż jeżeli przy poborze składek na ubezpieczenie społeczne dojdzie do naruszenia obowiązujących przepisów także przez organ dokonujący takiego poboru, to organ ten nie ma podstaw prawnych do stosowania jakichkolwiek ulg z tego tytułu w stosunku do płatnika składek (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 27 marca 2008r., III AUa 172/08, Apel.W-wa 2009r., z. 1. poz. 1).

Jednocześnie należy wskazać, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2008r. (II BU 42/07, OSNAP 2010, z. 1-2, poz. 20) słusznie stwierdził, że podmioty zobowiązane do opłacania składek na ubezpieczenia zdrowotne powinny bez uprzedniego wezwania i bez potrzeby wydawania decyzji, opłacać i rozliczać składki na to ubezpieczenie za każdy miesiąc kalendarzowy w trybie i na zasadach oraz w terminie przewidzianym dla składek

na ubezpieczenia społeczne.

Jeżeli zaś płatnik składek nie wykona przedstawionych wyżej obowiązków, organ rentowy dokonuje wymiaru składek z urzędu, wykorzystując przepis art. 48 cyt. ustawy z dnia 13 października 1998r.

Ponadto, należy podnieść, że, zgodnie z normą art. 23 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 13 października 1998r., od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), zatem, na podstawie art. 53 ust. 1 i 3 cyt. ustawy, od zaległości składkowych (podatkowych) naliczane są odsetki za zwłokę, przy czym odsetki te nalicza płatnik składek od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności składek.

Odsetki od zaległości składkowej - tak jak od zaległości podatkowej - nie są samodzielnym, oderwanym od zaległości podatkowej świadczeniem. Mają one charakter akcesoryjny w stosunku do należności głównej - zaległości podatkowej. Mogą powstać jedynie wówczas, gdy powstała sama zaległość.

Obowiązek naliczenia odsetek jest niezależny od okoliczności powstania zaległości składkowej (podatkowej) i woli stron stosunku prawnopodatkowego. Powstają one z mocy prawa, niezależnie od tego, czy płatnik (podatnik) lub organ rentowy (podatkowy) wie o powstaniu zaległości i w konsekwencji odsetek. Decyzje organu rentowego (podatkowego), w których naliczane są w określonych sytuacjach odsetki, mają charakter deklaratoryjny, uwidaczniają one tylko wysokość powstałych z mocy prawa odsetek za zwłokę.

Tak więc, zarówno przepisy ustawy z 1980r. o zobowiązaniach podatkowych, jak i regulacja Ordynacji podatkowej, w ogóle nie zajmuje się zagadnieniem z czyjej winy zaległości te powstały. Oznacza to, że w każdej sytuacji faktycznej istnienie zaległości podatkowych rodzi dla podatnika następstwa w postaci obowiązku świadczenia od nich odsetek za zwłokę (wyrok NSA w Gdańsku z dnia 26 maja 1999r., I S.A./Gd 1141/97, Lex nr 387020).

Inaczej mówiąc, zakład pracy (pracodawca) jest obowiązany, bez uprzedniego wezwania przez ZUS, opłacać i rozliczać składki na ubezpieczenia społeczne pracowników, za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym zatrudnia pracowników. Osoba, która nie dopełniła obowiązku zgłoszenia do ubezpieczenia pracowników i nie odprowadziła składek na ich ubezpieczenia społeczne, podlega szczególnemu reżimowi odpowiedzialności, gdyż od zaległości składkowych, tak samo, jak podatkowych, pobiera się odsetki za zwłokę bez względu na to z czyjej winy powstały te zaległości (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 1 lipca 1999r., III AUa 363/99, Pr. Prac 2000r., z. 6, poz. 46).

Ponadto, bez znaczenia dla niniejszej sprawy, pozostaje długotrwałość postępowania organu rentowego, bowiem to odwołujący się nie dopełnił swego obowiązku.

Dodać w tym miejscu należy, iż apelujący zdaje się wskazywać na okoliczności faktyczne z odwołaniem się do zasad współżycia społecznego. W tej mierze Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 1997r., sygn. akt II UKN 31/97 (OSNAP z 1998r. nr 15, poz. 465) stwierdził, iż w sprawach składek i odsetek za zwłokę od nieopłaconych w terminie składek na ubezpieczenia społeczne nie ma zastosowania art. 5 k.c. Zatem, rozważanie zagadnienia rozkładu winy i odpowiedzialności odwołującego się i organu rentowego w kwestii powstałych zaległości z tytułu nieopłaconych w terminie składek na ubezpieczenie społeczne, jest w tej sytuacji bezprzedmiotowe.

Powyższe przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych nie zajmują się zagadnieniem, z czyjej winy powstały zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne. Oznacza to, że w każdej sytuacji faktycznej nieopłacenie w terminie składek na ubezpieczenie społeczne rodzi następstwa w postaci obowiązku uiszczenia od nich odsetek za zwłokę.

Konkludując, Sąd II instancji uznał, że apelacja jest bezzasadna i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR